

(המשך עמוד 9)

של זיידמן, שגמרו את ההלל על המנכ"ל המצויין של המישרד, מבלי להזכיר אפילו את פועלו של סגן-השר.

גם בנקודה מהותית אחת לפחות התפתח עימות בין הצדדים: זיידמן, כמנכ"ל, ניהל לפני כשלושה חודשים מגעים עם האוצר בנוגע לכיסוי גרעונות בסך של 366 מיליון ש"ח. אגף-התקציבים באוצר, כך מסתבר, נאות לכסות את הגרעונות, אולם בתנאים מסוימים שלהם הסכים זיידמן.

זיידמן, כאמור, גיבש את ההסדר עם האוצר. אחד מקורבני פלדמן מספר: "זיידמן עשה את הדיל עם האוצר, ורק שכה להגיד לסגן-השר שכמשך שנתיים לא נקבל תוס' פות, מבלי להתחשב בגידול הטיבעי של הארז כלוסייה. נכון שהוא היה חייב להביא את ההסכם לסגן-השר כדי שהוא יחתם עליו, אבל הוא הגיע אלינו עם ההסכם רק אחרי שהדיל היה מבושל לגמרי. בעצם, לרב פלדמן לא היה שום ברירה אלא לחתום, כי האוצר הקפיד כינתיים את הזרמת הכספים לפי נתיבות. הוא לא רצה שהפנימיות יתמוטטו". גורמים בכירים מהדרג המיקצועי של המישרד, יצאו בהקשר זה להגנתו של זיידמן, ואמרו שההסדר עם האוצר בהחלט נחשב כס' ביר. "אולי הוא לא הישג מבריק למישרד", אמר אחד הגורמים, "אבל זו כפירוש איננה פאשלה".

מבחינתו של הרב פלדמן, כנראה, התנהגותו של זיידמן בפרשה זו נחשבה כפאשלה גדולה. הרב פלדמן סירב להתראיין לכתבה זו, ולכן אין לרעת בדיוק מה עבר בראשו. אולם כנראה שהיה עוד עניין אחד, שהיווה קש אחרון ששבר את גבו של פלדמן: היתה זאת נסיעה לכנס השנתי של אירגון-העבודה הבינלאומי בג'נבה, שהתקיים לפני חודשיים. מקורב פלדמן: "הרב פלדמן נסע לכינוס, ונשא שם נאום מרשים. היו לו גם כמה הישגים הסברתיים מרשימים. לעומת זאת, אף אחד לא הביץ' את פתאום נסע גם זיידמן. הוא הרי בכלל לא יודע אנגלית. כבר בג'נבה שר' חח הרב פלדמן עם זיידמן, והסביר לו כי הוא אינו מרוצה כלל מתיפקודו כמנכ"ל".

שיעורי בית

זיידמן, גבר צעיר (35); גבה קומה (כ-1.80 מטר) וכבד גוף (כ-120 ק"ג). יש לו פנים בהירות, טובות, ועיניים בהירות. אדם לבבי, ידידותי, מעט, חסר-ניסיון לחלוטין במגע עם תיקשורת. לבני הטענות בדבר חוסר נחיצותו בג'נבה, הוא מגיב: "אנגלית אמנם אני לא מרבה טוב, אבל אני מבין". "שאלתי אותו איפה הוא למד אנגלית? זיידמן: "אצל מורה פרטי". גורמים אחרים שובו של זיידמן ארצה, הוא זומן ללישכתו של פלדמן, ושם, ככל הנראה, הוא התבקש להתפטר. זיידמן סירב, וטען שהוא מונה עליידי חסידות גור, ולכן הוא גם יפוטר על דם.

הרב פלדמן מיהר להעביר את הנאשם להכרעתה של ועדת התישעה של חסידות גור. בדיוק, מסתבר, הוא לא הכין את ש"י עוריהבית הפוליטיים שלו, ונהג כסירון גמור. תחת להכשיר את הקרקע אצל הגורמים הקובעים בחסידות גור (אחיו של הרבי מגור ובנו, או לפחות חברי ועדת התישעה), הוא הגיע לדיון לאימוך.

ועדת התישעה התכנסה כמה פעמים, והח' לשה, מסיבות של ייעול וחסכון במוך, למ' נות ועדה ממוצממת יותר, של ארבעה חברים, שנתפתור את המשבר. לוועדת הארבעה נבחרו יוסף רייכברד, בעל מלשטת יהלומים ברמת-גן; אלעזר הנגלס, סוחר מקרקעין; סגור רובי-גר, איש-עסקים, ומשה אורינשטיין, ראש-ע"י ריית בני-ברק.

מינויו של אורינשטיין לוועדה לא מצא חן בעיני פלדמן, משום שהוא נחשב כפטרון די-פוליטי של זיידמן. עקב מחאתו הוחלף אורינשטיין במשה שינפלה, יהלומן. פלדמן ויידמן עשו עש ככל שביכולתם לבנות לובי שיתמוך בעמדתם, ושניהם נקראו להופיע בוועדה. לבסוף הוחלט מה שהחולט.

מה הוחלט — אינו ברור בדיוק, משום שוועדת הארבעה היא עצמה מין פורום חשאי, ואין שום פרוטוקול להחלטותיה. זיידמן: "היו ישיבות בעניין הזה ואמרתיה מה שהיה לי לומר. אני לא יודע מה בדיוק הוחלט, רק את השורה התחתונה, ששנינו נמשיך לעבוד ב"ח. היו כינוני מתחים. זה לגיטימי, ונמצאה הנוסחה לעבוד יחד".

מקורות, הטוענים שהם יודע-דבר, לחשו לי מה היה תוכן ההחלטה: או ששניהם נשאר רים בתפקיד, ומסתדרים ביניהם, או ששניהם הולכים הביתה. הוועדה גם קראה לסדר את זיידמן, והורתה לו לפעול תוך שיתוף-פעולה מלא עם פלדמן וכפיפות אליו.

ההחלטה לא מצאה חן בעיני פלדמן. ובטח ובטח שלא מצאה חן בעיני מקורביו. הם החלו לחפש את זיידמן. להלן חלק מהמימצאים שהודלפו לי לגבי פעילויותיו של זיידמן, ובצמוד להם — תגור בתו.

הטענה: האיש מעולם לא מגיע לעבודה בזמן. השעה הרגילה שבה הוא מגיע, היא בין 9:30 ל-10:00 בבוקר.

זיידמן: "אני מגיע בכל שעה שאני מגיע. אתה יודע שמנכ"ל לא מקבל שעות נוספות, ואני נשאר פה בדרך כלל עד 8 בערב."

מה אתה עושה בדרך כלל בבוקר?

זיידמן: "אני קם ב-6:30, מתפלל, ואחר כך לומר דף גמרא. ב-8 אני גומר ללמוד, ולאחר מכן אני עולה מבני-ברק לירושלים".

ומה עם הדוגמה האישית? מדוע אתה לא מגיע לעבודה כל יום ב-8, במקובל?

זיידמן: "אני נותן דוגמה אישית גם כש"אני נשאר מאוחר".

הטענה: לפחות בחמש הודמנויות, במה לך החודשים האחרונים, שהה זיידמן בסופי-שבוע כמלון שרי ישראל סבירושלים על שחבון המישרד. על-פי הטענה, ההצדקה הי' חזרה להישארותו של זיידמן בירושלים, היא לצורך ההיערכות הפוליטית שלו לקרב על המינוי.

זיידמן: "אני לא ביליתי בבית-המלון. אני טרחת בסופי-שבוע בירושלים לצורכי עבודה. את הקבלות האלו הגשתי לחשב, והם ישולמו כבוא הזמן".

איזה סוג עבודה אתה עושה בשבת?

יש לי הרבה-הרכה חומר לקרוא. לקחת לי סופשבוע לעבוד על החומר".

סליחה, מותר לעבוד בשבת?

זיידמן: "לקרוא חומר — זה לא עבודה בשבת. תלוי איך שאתה מגדיר את זה. להער' כתי, מותר לעשות את זה בשבת".

הטענה: לעיתים קרובות זיידמן מאחר לפגישות עם ראשי אנפים, ולחילופין — גורם להם להמתין בפתח לישכתו במשך זמן רב, ארוך בהרבה מהמקובל.

זיידמן: "אנחנו לא עובדים עם טוטר. אני לא רואה שום בעיה שהיה איתור של כמה דקות. כמוכן, אבל, שמשתרלים להקפיד במוך".

הטענה: זיידמן מציג עצמו כמי שרת בצבא, למרות שבפועל מעולם לא היה חייל. שאלתי את זיידמן אם הוא שירת בצהל. במקום להשיב לי הוא פתח את תיקו, והציג לפני פיננסים-יולואים. הנושא מיספר אישי 3083253, טוראי זיידמן חנוך, מוצב בהג"א. התעודה הונפקה ב-12.87.

האם לבשת איפעם מדים? זיידמן: "לבשתי מדים, אבל הם לא התאימו לי, היו קטנים עלי".

כמה זמן נמשכת הטיירות בהג"א?

זיידמן: "12 יום, אבל אני עוד לא עשיתי טיירות. בהתחלה, כמו כל תלמיד-ישיבה, קיבלתי לחייה משהות. אחר כך, לפני הרבה שנים, הצהרתי על הפסקת-הלימודים. הם קר' או לי כמה פעמים, ודחו את הגיוס, ואחר כך קיבלתי פטור מהשרות".

בגלל טענת בריאותי או נפשי? זיידמן: "בריאותי. עכשיו הבראתי, ואני מוצב בהג"א. כינתיים עוד לא קראו לי למי' לואים אפילו פעם אחת".

אזהרות

ל"ימדותי במשך תשע שנים בבית ספר ידוע בחיפה. לבית-הספר יש מסורת ארוכה של חינוך לערכי-ישר וכיבוד-הוולת. האווירה בין מורי בית-הספר נעימה ואוהדת ביותר. היות וכלילתי שעות רבות בבית-הספר, מטבע הרברים שיצאתי קרשים חברתיים עם חלק ניכר מצוות-המורים, קשר חברתי של אחרי שעות העבודה.

שנתיים לפני שפוסרתי, החלו להתערער חיי-הישיואין שלי בעלי ואני החלטנו להתגרש. לרוע המזל ניהלנו מערכת-גירושין קשה, היו מעורבים גורמים של כסף רב, ושאלת גובה המונות. עורכי-הדין של שנינו יצרו מתח נוסף והגירושין הפכו לפרשים מכאיבה. היות וכמה מחבריי הטובים ביותר היו מבין מורי בית-הספר, הם כמוכן שותפו בכל פרטי האירועים.

בתי, בת ה-7, נפגעה מאוד מכל העניין, פניתי ליועצת בית-הספר שבו לימרתי והתייעצתי איתה איר לנהוג. נראה היה שאני זוכה לאהרה ולהבנה מצד חבריי לעבודה. "לא האמנתי למישמע אונניי כאשר הוומנתי לחרור של מנהל בית-הספר לשיחה שבה אמר לי שכמה מורים פנו אליו בהמלצה להעביר אותי מתפקיד של מחנכת-יכיתה. כשביקשתי להבין מרוע, הוא הסביר כי לרעת כמה מורים אין זה יאה שמורה גרושה עם סיפור-גירושין קשה כמו שלי תחנך ילדים בגיל-ההתבגרות. הם מוצאים בכך טעם לפגם.

ועווע אינו ההגדרה הנכונה של תחר' שותיי באותם רגעים. חשתי מושפלת. כדי לא לפרוץ בככי יצאתי מחרור של המנהל. גיי גשתי לחרדי-המורים וראיתי הבעות פנים מוררות של שתיים מחברותיי הטובות. כשרציתי לספר להן מה קרה לי הן התחמקו. בבת אחת הבנתי מה קורה. אני לא מסוגלת לתפוס מאי-פה היה לי הכוח לחזור לחרתי-המנהל ולדרוש ממנו שיפרט באונניי מה הוא יודע. הוא הס' ביר לי כי הכל כתוב בתיק האישי שלי, ומשם הוא שאב את כל המידע.

ררשתי לעיין בתיק. הוא סירב בכל תוקף וטען כי התיקים האישיים חסויים. בטיפשותי עוד ניסיתי להסביר לו שאני אדם מבוגר וכותי לרעת. אלה ההוראות' הוא ענה.

מאותה שיחה יצאתי כמורה כללית, אך כיתתי נלקחה ממני. אשה גרושה אינה יכולה לחנך; עברתי משכר קשה, אך את עוצמת הנ"ש של פרטים אישיים והסתרתם מהאנשים שעליהם הם נכתבים, הבנתי כאשר חודש לאחר מכן נקראתי לבית-הספר של בתי, ל"שיחה עם יועצת בית-הספר. כשנכנסתי אליה היא שאלה אותי שאלות פרטיות בהחלט, רושיי. היא ידעה במרויך את הפרטים מה שיחות שניהלתי בחברה עם יועצת בית-הספר שבו לימרתי.

אך ייתכן לא יכולתי להירגע; דרשתי שתראה לי את התיק האישי של בתי והתשר בה חזרה — יש חיסיון ואטור לי להראות. "לא הייתי במצב נפשי שאיפשר לי להי' לחם. הרגשתי כבתוך סיפור של ג'ורג' אורוול — 1984, עיניו של האח הגדול יודעות עלי הכל. לי אין זכות לרעת. הרמתי ידיים, התפ' טרתי מבית-הספר, עברתי לעיר אחרת יחד עם בתי".

דן חדש

ותי לב (39) התחנכה וגדלה בחיפה. לא היו לה כל כוונות לעזוב את העיר, גם לא אחרי גירושיה. אך היא הרגישה שאין לה ברירה. לטובתה ולטובת בתה עליה לעזוב ולפתוח דף חדש".

בשנת הלימודים הבאה היא התחילה ללמד בבית-ספר במרכז הארץ. בתה נקלטה בבית ספר בשכונת מגוריה, כעבור שלושה חודשים התחילה שנת הלימודים.

היא נקראה לבית-הספר של בתה, לשיחה עם מנהלת בית-הספר. המנהלת החזיקה בידה דפי-מחשב. היא הסבירה לרותי כי לבתה היו בעבר קשיים עקב גירושיה מכעלה ויעצה לה לשוחח עם יועצת בית-הספר ואולי להפנות את בתה לטיפול פסיכולוגי. רותי קמה ויצאה. היא לא דיברה. כמוצא אחרון היא החליטה לפנות לאירגון המורים העל-יסודיים, שאליו היתה שייכת.

למולה הרב היא התפרצה לרלת פתוחה.